

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **I. D.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. et Mgr. Ondřejem Teplým
sídlem Zahradní 46, Kolín

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha,
o žalobě proti rozhodnutí ze dne 17. 12. 2024, č. j. 156796/2024/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kolín ze dne 17. 10. 2024, č. j. MUKOLIN/OD 136041/24-mak, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Konkrétně byl žalobce shledán vinným z odmítnutí orientační dechové zkoušky a odborného lékařského vyšetření.

2. Žalobce nesouhlasí s výší uložené sankce. Uvedl, že správní orgány uložily v daném případě správní sankci v rámci zákonem stanoveného rozmezí, ovšem výrazně nad polovinou stanovené sazby, aniž by řádně tento svůj postup zdůvodnily. Namítá, že se správní orgány nezabývaly otázkou osobních a majetkových poměrů obviněného, tedy nakolik pokuta uložená v horní polovině zákonné sazby bude představovat citelný zásah do majetkové situace obviněného, a zda by nebylo možné dosáhnout účelu sankce i uložením nižší pokuty. Rovněž namítá, že pokud je argumentováno předchozími záznamy jako přitěžující okolností, musí být postaveno najisto, čeho se dané přestupkové jednání mělo týkat, neboť za přitěžující okolnost ve smyslu zmiňovaného zákonného ustanovení lze považovat pouze opakování téhož přestupkového jednání, nikoliv obecná tendence k přestupkovému chování. V rámci přestupkového řízení rovněž nelze jako recidivu považovat předchozí spáchání trestného činu dle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce v žádné části řízení netvrdil, že výše pokuty, případně délka trestu zákazu činnosti, je v jeho případě likvidační, ačkoliv se k těmto skutečnostem mohl a měl v řízení vyjádřit, nebylo zákonnou povinností správních orgánů za žalobce domýšlet a dovozovat, zda výše a druh správního trestu jsou v případě žalobce nepřiměřené, tím spíše, že nebyly správní tresty ukládány v maximální možné sazbě. K majetkovým poměrům žalobce správní orgány přihlédly v obecné rovině jako k jedné z okolností při určování druhu a výměry správního trestu, neboť se s ohledem na výši ukládané pokuty a rovněž s ohledem na absenci námitky o likvidační povaze takového trestu nejednalo o pokutu ve výši, která likvidační charakter zásadně působí. Tvrdil-li tedy žalobce, že výše pokuty je nepřiměřená, měl současně uvést skutečnosti, které tuto nepřiměřenost prokazují, jakož i okolnosti, které by vedly správní orgány k úvaze o regulaci této výše.
4. Žalovaný dále uvedl, že výpis z karty řidiče je součástí spisové dokumentace a sloužil jako podklad pro vydání rozhodnutí, nebylo tedy nezbytné tyto záznamy v odůvodnění napadeného rozhodnutí blíže konkretizovat. Jako přitěžující okolnost pak nepovažoval žalovaný všechny tyto záznamy, ale pouze ty, ze kterých vyplývá, že se žalobce dopustil přestupku na úseku zákona o silničním provozu opakovaně ve smyslu recidivy, která je přitěžující okolností dle § 40 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) což ostatně z odůvodnění napadených rozhodnutí vyplývá. Rovněž z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný korigoval úvahu prvostupňového orgánu, který do recidivy žalobce zahrnul i přestupek z roku 2019. I bez přihlédnutí k tomuto přestupkovému jednání žalobce z roku 2019 lze konstatovat, že přestupky z roku 2022 do definice opakovaného spáchání přestupku spadají, jedná se navíc o recidivu speciální, neboť protiprávním jednáním žalobce došlo pokaždé ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Obecnou tendenci žalobce k přestupkovému chování pak správní orgány nepovažovaly za přitěžující okolnost ve smyslu § 40 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., ale přihlédly k této skutečnosti při úvahách o společenské nebezpečnosti jednání žalobce a o jeho vztahu k chráněným hodnotám, které jsou předmětem tohoto řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Posouzení věci krajským soudem

5. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
6. V dalším kroku soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba **je nedůvodná**. Ve věci rozhodoval soud bez jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
7. Úvodem soud zdůrazňuje, že mezi účastníky není sporu o tom, že se žalobce přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu dopustil, a proti tomuto závěru žalovaného také žádný žalobní bod nesměřuje. Žalobce brojí proti výše uložené sankce, a to ve dvou ohledech. Především vyčítá správním orgánům, že dostatečně neposoudily dopad uložené pokuty na majetkovou situaci žalobce. Tato námitka není důvodná.
8. Otázkou, v jakém rozsahu je správní orgán povinen zjišťovat majetkové poměry pachatele při ukládání sankce, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 69/2008-133. V tomto usnesení (přijatém na půdorysu starší právní úpravy, nicméně použitelném i v současnosti) Nejvyšší správní soud uvedl, že *„bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení). Nepovede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit také jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení, a to i na základě odhadu, tedy do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle výše zmíněného ustanovení § 68 odst. 4 trestního zákoníku“*.
9. Z výše uvedeného závěru Nejvyššího správního soudu vyplývá, že primárním zdrojem informací potřebných pro určení výše pokuty je pachatel sám (ostatně právě on je nejlépe schopen svou finanční a majetkovou situaci popsat a doložit). V případě, že pachatel v tomto ohledu mlčí (což je jeho právem), jsou možnosti správních orgánů poměrně omezené, což reflektuje i Nejvyšší správní soud ve shora citovaném usnesení. V takovém případě tedy v zásadě postačí, pokud správní orgán vyhodnotí informace, které má již k dispozici a výši pokuty stanoví při zohlednění zákonem vymezených kritérií do jisté míry „odhadem“, jelikož jeho představa o majetkových poměrech pachatele může být značně omezená. Tento postup ostatně není na škodu ani pachateli, který má možnost v rámci odvolání své majetkové poměry uvést, má-li za to, že uložená pokuta je pro něj likvidační. Žalobce však v průběhu správního řízení ke své majetkové situaci nic konkrétního neuvedl, a žalovaný tak neměl důvod dále pátrat.

10. Soud tak shrnuje, že správní orgány neměly s ohledem na pasivitu žalobce důvod se domnívat, že by uložená sankce mohla být nepřiměřená, či že by mohla mít pro žalobce likvidační dopad, a jejich rozhodnutí proto obstojí. Soud k tomu doplňuje, že žalobce ani v podané žalobě netvrdí žádné skutečnosti, z nichž bylo možné dovozovat nepřiměřenost uložené sankce.
11. Žalobce dále brojí proti použití jeho přestupkové minulosti jako přítěžující okolnosti. K tomu soud především uvádí, že v napadených rozhodnutích nebylo třeba výslovně vyjmenovávat, čeho se skutky, pro které byla žalobci „přiznána“ přítěžující okolnost v podobě recidivy, týkaly, jelikož výpis z bodového hodnocení byl součástí spisové dokumentace. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný uznal jako přítěžující okolnost 3 skutky, spáchané v roce 2022. Ve dvou případech se jedná o shodné jednání, jakého se žalobce dopustil v projednávané věci, tedy přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Ve třetím případě se pak jedná o jednání sice odlišné, ale srovnatelně závažné, konkrétně o trestný čin dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, jehož se žalobce dopustil tím, že řídil motorové vozidlo přes vyslovený zákaz řízení. První dva přestupky spadají zcela nepochybně pod ustanovení § 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky. Třetí z nich slouží (podobně jako obecný poukaz správních orgánů na bohatou přestupkovou minulost žalobce) spíše k obecnému dokreslení jeho postoje k právnímu řádu na úseku silničního provozu a vylučují tak například možnou argumentaci, že by jednání žalobce bylo excesem z jinak řádného způsobu života. Ani tato námitka proto není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

12. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
13. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. prosince 2025

Miroslav Makajev v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.